

JÁ

Otřela jsem si upocené dlaně o džíny. Všimla jsem si, že konečky prstů mi zmodraly, jak se na nich rozmázla barva. Příště si musím koupit nějaké lepší džíny, které nebarví. Přehodila jsem nohu přes nohu a zachytila nárt levé nohy o lýtko té pravé. Vsunula jsem obě ruce mezi stehna a zahřívala si je. Zády jsem se natlačila do semišového křesla, které mělo na sedáku i na opěradle prošoupané fleky. Jako kdyby se tady někdo počural, napadlo mě, ale teď vážně nebyla na takové myšlenky vhodná doba. Hned jsem se zase narovнала a stočila oči na stěnu naproti. Drobné skoby přidržovaly fotografie zasazené do zelených a červených rámců. Těkala jsem po nich pohledem. Zastavila jsem se na té, kde světlovlasá žena stála pod košatou lípou, ruku obtočenou kolem ramen drobné dívky. To bude asi její dcera, pomyslela jsem si a usmála jsem se na terapeutku, která mezitím zapalovala čajovou svíčku. Terapeutky vždycky zapalují svíčky. Nebo vonné lampy. Nebo obojí.

Opřela jsem si loket o područku a tiskla tělo hlouběji do křesla. Všimla jsem si papírových kapesníků v krabici, která byla připravená na stole. Opodál se povaloval stočený světlý vlas. Možná si ta, co tady seděla předtím, projela vlasy, a když se natahovala po kapesníku, tak jí spadl z prstu. Ale já kapesníčky potřebovat nebudu. Před ostatními lidmi nepláču. Nikdy.

Terapeutka ztlumila hudbu a posadila se naproti. Usmála se, nijak zkoumavě nebo naléhavě. Prohlížela jsem si ji, taky s lehkým úsměvem, tím nikdy nic nezkazím. Světlé vlasy měla sčesané na patku a jemně jí padaly do tváře. Byla opačný typ než já, taková jemná a éterická. Drobná blondýnka, kterou muži berou do náruče, a ona se tiskne k jejich silným ramenům.

„Johanko, tak s čím vám můžu pomoci? Popište mi, co vás trápí.“ Melodický hlas dolehl k mým uším.

„Úzkost. Je mi úzko. Nevím proč,“ vytlačila jsem slova skrz sevřené hrdlo.

Terapeutka přikývla. „Můžete mi tu úzkost popsat?“

Natáhla jsem se pro papírový kapesník a sklopila jsem oči, které mě začínaly pálit. „Nevím. Když padne tma, je mi úzko. Někdy mě budí v noci,“ vysmrkala jsem se a podívala se na hřbet ruky, na němž se mi leskla kapka, která napřed hrála a potom studila, „přestože nemám důvod. V podstatě se nic neděje,“ zašeptala jsem.

„Zavřete teď oči a zkuste mi popsat, co se ve vás odehrává.“

Přimhouřila jsem oči a natočila hlavu proti zdi s fotografiemi. Když jsem víčka dovřela úplně, necítila jsem vůbec nic. Kromě trapnosti. Musím něco říct.

„Mám stažený žaludek. A hrdlo,“ zopakovala jsem a cítila na tváři teplou dlaň slunečních paprsků. Tušila jsem, že se slunce vyhouplo zpoza protější budovy a našlo si cestu do úzké pracovny s bílým nábytkem a barevnými fotkami.

„A co dál cítíte?“

Teplu na tvářích, pomyslela jsem si, ale uvnitř jsem viděla tmu. Rozpínala se přede mnou v sáhodlouhé a nekonečné černotě.

„Nevím, je to divná studená tma,“ pokrčila jsem rameny a mlčela jsem delší dobu, než bych chtěla. „Dotýká se mě lepkavýma rukama. Někdy z toho nemůžu dýchat. A teď se mi svírá hrdlo. Je to nepříjemný.“ Přes pevně zavřená víčka se mi nakonec protlačily slzy.

Vzlykla jsem a poslepu jsem nahmatala papírové kapesníky na stole.

„Zkusíme to uvolnit, ano?“

Sevřela jsem dlaněmi opěrky křesla a přikývla jsem. Semiš byl měkký a přítulný jako plyšové zvířátko.

Představovala jsem si moře. Tmavé vlny přinášely odlesky měsíce, který strnule a chladně svítil na nehybné noční obloze. Mezi prsty na nohou mi proklouzával vlažný písek. Otočila jsem se k ohni, jenž plápolal mezi ledabyle pohozenými kameny. Do plamenů jsem přiložila poleno a ty suché dřevo vmžiku objaly. Oheň osvětlil břeh. Stála tam máma. Podala jsem jí krabičku, kterou jsem vytáhla odněkud ze tmy.

Potom jsem otevřela oči.

„Co se dělo?“ zeptala se terapeutka.

Podívala jsem se oknem na protější dům, kde štíhlá žena s kaštanovými vlasy stočenými do uzlu věšela s pomocí dřevěných kolíčků prádlo na šňůru.

„Byla jsem na pláži,“ odmlčela jsem se a přimhouřila jsem oči před sluncem, „s mámou. A dávala jsem jí krabičku s nějakými listy papíru.“

„Co na nich bylo?“

Opřela jsem se do křesla a povolila prsty zabořené do opěrek.

„Myslím, že okamžiky, kdy mi bylo smutno, protože jsem si myslela, že mě nemá ráda. Ale vím, že dělala všechno, jak nejlíp uměla. Když jí bylo sedm, její máma umřela. A já jsem

to měla babičce za zlý, že umřela, protože kdyby zůstala, bylo by všechno jinak.“ Semkla jsem k sobě pevně rty a dívala se do šedomodré oblohy přes pootevřené okno. Potom jsem se znovu nadechla. „Zdá se mi o ní. Sedí na půdě na seně, hlavu si opírá o kolena. Má žluté šaty s modrými květy, upoceně vlasy a pláče, aby ji nikdo neviděl. Tak tam v tom snu stojím a hladím ji po vlasech,“ odmlčela jsem se.

V hudbě šumělo moře. Proto se mi před očima mihotaly ty vlny s odleskem měsíce. Když zavřu oči, skoro pokaždé vidím různé obrazce a obrazy.

Ale bylo tam ještě něco. Zaváhala jsem, jestli se to hodí. Potom jsem se na terapeutku znovu podívala. „Myslíte si, že je možné, aby mě cítila? V tom okamžiku, kdy tam seděla a plakala?“

Terapeutka uhnula pohledem. „Zavřete ještě na chvíli oči. Zkuste si představit linii žen, vašich předkyň, které jsou za vámi.“

Šumění moře zesílilo, ale to zvuky vždycky dělají, když zavřu oči. Ze tmy vystoupila šed', která se rozpíjela do nejasných kontur. Neohlédla jsem se za sebe, ale stály za mnou. Máma. Babička. Prababička. A potom desítky žen. Se šedivými vlasy v drdolu, v rozdrbaných sukních, některé shrbené. Jiné ještě rovné a mladé s kaštanovými vlasy. Drsnýma rukama se dotýkaly mého ramene.

„Jsou tam,“ řekla jsem.

„Můžete se o ně opřít? Co cítíte?“

„Ne, opřít se o ně nemůžu,“ polkla jsem, „ale ony se opírají o mě.“